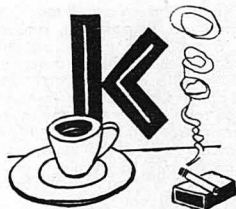

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ν. ΜΙΖΑΤΣΙ

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΑΜΟΝΑ

Αι σήμερα ακόμα, στην κεντρική Ιταλία, το δνιομα του θρυλικού ληστήρχου Μαμόνα κυκλοφορεί συχνά στα χείλη των γυναικών του λαού. Τό μεταχειρίζονται όπως και τή λέξι «μαμπούλας», γιά νά φοβίζουν τά παιδιά τους.

Σάς παραθέτουμε λοιπόν τήν ιστορία του θανάτου του ρωμαντικού αυτού ληστήρχου, όπως τή μάθαμε από αυθεντικές ιστορικές πηγές.

Στά 1799, οί Γάλλοι είχαν καταλάβει ολόκληρη τήν Βόρειο Ιταλία με τόν Μεγάλο Ναπολέοντα αρχιστράτηγο, κι' έκαναν συχνές έπιδρομές και στις νοτιώτερες επαρχίες. Οί Ιταλοί πατριώτες, όσοι δέν άναχόντουσαν τήν επέμβασι ζέναν στην πατρίδα τους, αγχιμάτιον τότε πολυπληθής ληστρικές συμμορίες και χτυπούσαν άμείλικτα τούς έπιδρομείς, όπουδήποτε τούς συντούσαν.

Ο περιφημότερος ληστήρχος τότε στην περιφέρεια τής Ρώμης, ήταν ο Μαμόνα. Έχοντας τά λημέρια του στα περίχωρα τής Σόρας, ο Μαμόνα, είχε σταθή ο τρόμος των Γαλλικών αποσπασμάτων, με τά τολμηρά κατορθωμάτά του. Όσοι δέ άπόπειρες έκαναν οί Γάλλοι να τόν ζεντώσουν, διαθέτοντας γι' αυτό ολόκληρους λόχους στρατού και ιππικού, όλες στάθηκαν άκαρπες και καταστρεπτικές γι' αυτούς!

Μιά νύχτα, σ' ένα έξοχικό σπιτάκι τής Σόρας, κάποιος παύψηλος κι' άπληξιμένος άς τά δόντια νέος, στεκόταν όρθιος μπρός σε μία νεαρή γυναίκα και παρακολουθούσε με συγκίνησι τού παιδάκι τής που θηλάζε. Πότε-πότε μάλιστα τό χείδεο στο ζαυθο κεφαλάκι του κι' έλεγε στη μητέρα του:

—Πολύ λαίμαργος ο μικρός σου, Καρμινέλλα... Τόση ώρα περιμένα κι' έγω νά τοιμπήσω κάτι, αλλά ο μπειπές σου θά μάς χαομερησι πολύ άκόμα, φαίνεται!...

—Υπομονή, καπετάνιε μου! άποκριόνταν εκείνη διαρκώς. Νά, κλείνει τά ματάκια του τώρα τό τσαχπίνικο κι' ο ύπνος δέν β' άργήσι νά τό πάρη!...

Κάποτε, έπιτέλους, ο μικρός άποφάσισε νά άποκοιμηθή. Με σπορηγή ή μητέρα του τόν πλάγιασε στην κούνια κι' έπειτά άνοιξε κάποιο έριμάρι τού τοίχου.

Έβγαλε από κεί λίγα λάχανα θραομένα, ένα κομμάτι τουλουμισιο τυρί, φωμί και κρασί, τάβαλε στο τραπέζι, κι' έιπε στον πειναλέο έκείνον νέο:

—Κόπισσε, καπετάνιε μου... Έλπίζω νά σοφ φτάσων!

Σέ λίγο, τά δυνατό σαοόνια του νέου ξεαφάνισαν κάθε ίχνος φαγητού άπ' τό τραπέζι. Καπνίζοντας τώρα τήν πίπα του και ρουφώντας άπολαυστικά τό κρασί του, έιπε στη ζαρωμένη σε μία γωνια γυναίκα:

—Τί έχεις, Καρμινέλλα...

Άπό ώρα σε θλέπω άνήσυχη και σκεπτική... Με τό ζόρι μιλάς και γελάς... Τί σοφ συμβαίνει!...

—Τί νά συμβαίνει, καπετάνιε μου; άποκριθήκε εκείνη με διαταγμό. Νά, έμαθαν οί καταραμένοι, αύτεί Γάλλοι, ότι έκρυβαν τόν άνδρα μου στον άχυρώνα, και μου τόν ζετούπωσαν σήμερα άναυλα... Τόν τσάκιασαν στο ξύλο μπροστά μου, τόν έντυσαν Γαλλική στολή και τόν πήραν στο στρατό τους με τό «ζτι θέλω»... Καί...

—Καί... ρώτησε σε λίγο ο νέος με έπιμονή, θλέποντας τό ξεαφνο κόμπιασμα και τό κόκκινο χρώμα τής ντροπής, τό όποιο ξεαψε άπότοια τά μάγουλα τής νεαρής γυναίκας.

—Καί...έκείνος ο λοχαγός τους, ο Μπογκρούα, εν' ένας παληάνθρωπος! Έξέπασσε έπιτέλους

ή Καρμινέλλα, κρύβοντας συγχρόνως τό ξεαφνο θούρκωμα των ματιών της.

—Χίλιο διαβόλο!... ούρλιαξε με τρομερή φωνή ο νέος. Μίλα πιο καθαρά, άγαπημένη μου... Τί σοβκανε αυτό τό κτήνος;... Μήπως;... Έ;... Μήπως;...

—Όχι ακόμα! μουρμούρισε λυπητέρα εκείνη. Τού αντίσταθήκα άγρια... Τού ξεσχισα τά μούτρα με τά νύχια μου, όταν θέλησε νά με φιλήσει... Φοβούμαι όμως, πως θά ξεναρήθ άπόψε... Είναι νύχτα κι' είμαι κατόμονη... Έρμη... Έ; αυτό φοβήθηκα και σοφ παράγγειλα νάρθης!...

Ο Μαμόνα—γιατί αυτός ήταν—αυτός ο τρομερός αρχιληστής τής περιφέρειας, γλώμισσε άπαίσια. Τά δόντια του έτριξαν με λύσσα άρκετες στιγμές και τό χέρι του τραβούσε συαμοδικά τις τρίχες τού λεβέντικου μουστακιού του.

Κύτταζε με άνέκφραστη τρυφερότητα τή νεαρή γυναίκα και μαλακωνοντας όσο μπορούσε τή φωνή του, τής έιπε άργά και σιγαλά:

—Σ' εύχαριστώ που μ' ειδοποίησες, Καρμινέλλα... Είσα για μένα κάτι τό ιερό... Τό άσπιλο... Τό λατρευτό... Η φτώχεια μου δέν μάς άφησε νά γίνουμε ταιρι κι' οί γονείς σου σε πάντρεψαν με τόν πλούσιο Τζενάρνο... Ωστόσο, δέν σε ξεχασα ποτέ μου, άν και πέρασαν από τότε σχεδόν τρία χρόνια... Πάντα σε παρακολουθούσα κρυφά, κι' έβρισκα άνείπητη άνακούφιση θλέπώντας σε ήσυχη κι' ευτυχισμένη... Η τιμή τού Τζενάρνο κι' ή άγνή ψυχή σου, με έκαναν νά νοιώθω για σενα μεγάλον σεβασμό... Και τώρα, όταν σκεπτόμαι, πως ένα γουρουνί πασιόβασα... Νά σοφ λερώσι τό κορμί και τή συνείδησι, μούρχεται νά τρελλαθώ... Πολύ τυχερός θά είναι ο άτιμος, άν τύχη και δέν φανή άπόψε!...

Η φοβερή γροθιά του έπεσε θραειά στό τραπέζι κι' όλα τά σκεπή έκειπάνω χόρεψαν ένα θιαιο χορό.

Σιγή ακολουθήσε ύστερα θλιθερή και θαθειά. Ο νέος συλλογίζδταν τό φταχό κι' άτυχο ειδύλλιο του, τό όποιο τού σκίασε όλη τή ζωή, κι' ή νεαρή γυναίκα έκλαιγε σιγαλά, σκυμμένη στην ποδιά τής. Τά λόγια τού άγαπημένου της τήν είχαν συγκινήσει τόσο, ώστε καθόλου δέν σκεπτόταν τόν κίνδυνο τού Μπογκρούα.

Σέ μία στιγμή, άκούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα κι' οί δυό τους σκίρτησαν άπότοια. Ο Μαμόνα έβαλε τό δάχτυλό του στο χείλη του κι' έπειτά ψιθύρισε:

—Σάσσο!... Έγώ θά κρυφτώ πίσω άπ' τό μπερντέ αυτών, κι' εσύ άνοιξε...

—Όποιοι και νά είναι, μη φοβάσαι!...

Όλα έγιναν με ταχύτητα άστραπιαία. Η Καρμινέλλα, έχοντας έμπιστοσύνη στον ευγενή προστάτη της, άνοιξε θραερά τήν πόρτα, κι' ο Γάλλος λοχαγός Μπογκρούα μπήκε μέσα, λάμποντας από ευχαριστήσι και ξεφωνίζοντας:

—Μπράβο, περιστεράκι μου... Βλέπω πως γίνεται δίχως δυσκολίες κι' αυτό σημαίνει πως έβγαλες μυαλό... Ωμορφες ώρες θά περάσομε μαζί, άπόψε!...

Κι' έκανε ν' άγκαλιάσει τή νεαρή γυναίκα, ή όποία τινάχτηκε έντρομη πρός τά πόσι. Έκπληκτος όμως ο λοχαγός για τήν αντίστασι τήν όποια έβρισκε—έπειτα άπ' τήν εύκολη εισοδό του στο σπίτι—ρίχτηκε νά πιάσει τήν Καρμινέλλα.

Ένας ξεαφνος, όμως, και θροντερός μπάτσος τόν κλόνασε ολόκληρον και με μανία είδε μπροστά του, σαρκαστικά χαμογελαστόν, τόν δυνατόκορμο κι' άγνωστον έκείνον νέο.

Τινάχτηκε τότε πρός τήν πόρτα και ξεφώνισε:

—Στά δπλα!... Έδώ στρατιώτες, έδώ!...

Μά ο Μαμόνα, άτάραχος, τόν άρπαξε με γρηγοράδα άπ' τό λαμό, τόν κάρφωσε στη θέσι του κι' έιπε ειρωνικά:

—Όχι δά... Δέν φαντάζομαι νάσαι τόσο ήλιθιος, λοχαγέ μου, ώστε να κουβαλήσις και μάρτυρες μαζί σου...

Ο Μαμόνα πρόλαβε ν' άδειάσει στις πλάτες τού αντίπαλου του τό πιστόλι του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΝΕΙΡΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Μπορεί νά εἶνε τέρας γιά μᾶς ὁ Βοναπάρτης σου, τουφεκίζει ὅμως σάν σκυλιά τούς ἀχρείτους τοῦ εἴδους σου... Δέν θέλει στό στρατό τοῦ θρωμιάρηδες κι' ἀνάνδρους, οἱ ὁποῖοι κυνηγοῦν τήν τιμή καί τήν ἡσυχία ἀνυπερασπίστων γυναικῶν τῆ νύχτα!...

Τά λόγια τοῦ ἀρχιλήστου ἦσαν σωστά καί λογικά, κι' ὁ Μπιογκρουά ξεροκατάπιε μέ ἀγωνία. Πῶς θά τάβγαζε πέρα μοναχός του, μέ τόν τρομερό αὐτόν ἀντίπαλο, ὁ ὁποῖος τόν κρατοῦσε κιάλας στά σιδερένια χέρια του σάν ἕνα παιχιδιάκι;

Ὁ Μαμόνα μέ γρήγορες κινήσεις ἀφώπλισε ἐντελῶς τόν σαστιμένο λοχαγό. "Ἐπειτα, δίνοντάς του ἕναν δευτέρο μπάτσο, τοῦ εἶπε:

—Μή φοβᾶσαι γιά τὸ ἀνυπεράσπιστο τοιμάρι σου... Ἐπίτηδες σέ μπατοῖζω, μήπως νοιώσεις ἴσως ὅτι εἶσαι κι' ἐσύ ἄνδρας... Καί τώρα πᾶμε ἔξω... Κάτω, στήν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς, περνάει ἕνα θαθὺ χαντάκι... Ὅα πιάσουμε ἀπὸ μιά ὄχθη ὁ καθένας μας κι' ἐσύ μέ τὸ πιστόλι σου κι' ἐγώ μέ τὸ δικό μου θά πυροβοληθοῦμε ἀμοιβαῖα... Τί διάβολο νά σέ κάνω;... Ὅα προτιμοῦσανά σ' ἔλωνα σάν σκουληκί, ἀλλά ἐμεῖς οἱ ἀνδρ ε ρ ες ἔχουμε κάποτε κάτι ἀνόητες ιδέες!...

Ἀνάσανε κάπως ὁ λοχαγὸς ὑπρὸς τὰ παλληκαρῆσια λόγια τοῦ ἀγνώστου καί πήρε στά τρεμουλιασμένα χέρια του τὸ πιστόλι, ἐνῶ ἡ καταχλωμή Καρμινέλλα ἀνάσανε θαρραία ἀπὸ ἀγωνία, γιά τὴν τύχη τοῦ καλοῦ τῆς.

Ἄζαφνα, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. "Ἐνας στεναγμὸς ἀκούστηκε. Μιά στιγμὴ εὐκαιρίας εἶνε παρουσιασθῆ. Κι' ὁ ἀνάνδρος λοχαγὸς πυροβόλησε προδοτικά ἀπὸ πίσω τὸν ἀτύποτο Μαμόνα, πληγώνοντας τὸν θανάσιμα!

Μά ὁ Μαμόνα, ἂν καί θαρραῖα γυμημένος, πρόλαβε ν' ἀδείασῃ στὶς πλάτες τοῦ ἀντίπαλου του—καθὸς ἐβουεγε βιαστικά—τὸ πιστόλι του. Ὁ Γάλλος λοχαγὸς σωριάστηκε εὐθὺς κάτω, κι' εἶται, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, οἱ δύο πληγωμένοι ξεψύχησαν, σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ.

Ὅταν οἱ πυροβολισμοὶ μάζεψαν στὸ ἀπόμερο αὐτὸ σπιτάκι τῆ Γαλλικῆ περίπολο καί τούς γείτονες, ἡ Καρμινέλλα ἦταν περὶ τρελλή. Γαντζωμένη στὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς, γελοῦσε φρικιαστικά, ἐνῶ τὸ παιδάκι τῆς, ζυπώνοντας τρομαγμένο, ἐκλαίγε γοερά στήν κούνια του!

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ περιφήμου λητοάρχου Μαμόνα. Ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἔχει συνιθεῖ πολλὰ τραγουδία ποῦ ἐξυμνοῦν τὸν ἱπποτισμὸ καί τὴν παλληκαριά του, κι' ὁ τρόμος τὸν ὁποῖο εἶχε ἐνοσπεῖρει σ' ἄλη τὴν περιφέρεια, σῶζεται ἀκόμη στὶς ψυχές τοῦ λαοῦ: Μὲ τ' ὄνομα τοῦ τρομάζουσ—ὅπως εἶπαμε καί παραπάνω—τά μικρά καί ἄτακτα παιδιὰ ἡ χωρικὴ τῆς Σόρας!

ΛΛ'ΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ἄν δὲν τὰ καταφέρῃ ὁ Θεός, ποῖός θά ν' τὰ καταφέρῃ;
- Ἄν δὲν τὰ συχνοδεῖσης τ' αὐγά, δὲν αὐγατίζουσε.
- Ἄν δὲν τιμάς τὰ γένηια σου, ποῖός θά σοῦ τὰ τιμήση;
- Ἄν δὲν τὰ μετρήσουμε, πῶς θά ν' τὰ ποῦμε χιλιά!
- Ἄν δὲν τ' ἀργάση τὸ πεσί, παπουτὰ δὲν τὸ κάνει.
- Ἄν δὲν τὸ στύψῃς τὸ κερὶ, τὸ μέλι δὲν τὸ θγάνει.
- Ἄν δὲν τόνε σουβλίσης τὸν ἔχθρό σου, δὲν τὸν ψήνει!
- Ἄν δὲν ἐγονάτιζε ἡ γκαμηλά, δὲν τὴν εφορτῶνανε.
- Ἄν δὲν κλωστοῖη ὁ γάιδαρος, δὲν τόνε ξεφορτῶνουν.
- Ἄν δὲν ἦσαν θόδια τὰ κματερά σου, ποῖός ἐμπόρη νὰ τὸ ζέψη;
- Ἄν δὲν διαθοῦμε ἀνήφορο, κατήφορο δὲν θρίσκουμε.
- Ἄν δὲν δουλεύῃ τὸ μυαλό, τὰ χέμα δὲν δικάνε.
- Ἀδειανὸς καλόγερος τὰ ράσσα του ἔσπαε κι' ἔρραφτε.
- Ἀδειανὸς καλόγερος, φύλλους ἐμονούχιζε.
- Ἀδειανὸς καλόγερος, μύγες ἐκονάρσκει.
- Ἀδειανὴ κοιλιά, δὲν ἔχει: νὰ χορέψῃ.
- Ἀδειανὴ κοιλιά, μυαλὰ νεροουλαιμένα.
- Ἀδειανὴ κοιλιά, νεφρὰ μοσκομιμένα.
- Ἀδειανὴ κοιλιά, ἔσαιπωμένα μούτρα.
- Ἀδειανὴ κοιλιά, σαρακοστὲς δὲν ἔχει.

ΟΡΕΣ ΧΑΜΕΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Πόση ὥρα ξοδεύει μιά γυναίκα μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς. Αὐτὸ τὸ ἐπίμαχο ζήτημα ἀπασχολῆ ἕναν παράξενο Γερμανὸ, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ ἀναρίθμητες ἐμβριθεῖς παρατηρήσεις, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅσο πὼ νὰ εἶνε μιά γυναίκα, τόσο λιγώτερο κυττάζεται στὸν καθρέφτη.

Στὸν πίνακα ποῦ κατήφορο σχετικῶς, ἀναφέρει ὅτι ἡ γυναίκα, ὅταν εἶνε ἡλικίας 6—10 χρόνων, κυττάζεται στὸν καθρέφτη τῆς 7 λεπτὰ τὴν ἡμέρα, ὅταν εἶνε ἡλικίας 10—15 χρόνων ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, 15—20 χρόνων 22 λεπτὰ τῆς ὥρας καί οὕτω καθεξῆς.

Καί ὑπελόγησε, ὁ ἀθεόφοβος, ὅτι μιά γυναίκα 70 χρόνων ἔχει ἐροβέει 5.862 ὥρες τῆς ζωῆς τῆς στὸ νὰ κυττάζεται στὸν καθρέφτη.

Εὐλογημένη τρεῖς φορές ἡ νύχτα ἡ παρθένα...
Εὐλογημένο τ' ὄνειρο κ' ἡ νύχτα ποῦ τὸ 'γέννα!
Μοῦ φάνηκε πῶς εἴμαστε μαζὺ σ' ἕν' ἀκρογιάλι,
Κ' ἔγερνα τὸ κεφάλι μου στὴ δροσερὴ σου ἀγκάλῃ.
"Ἐνα τραγοῦδι δλόχαρο στὰ χεῖλη σου ἐκυλοῦσε
Καί τὰ μαλλιά σου τὰ λυτὰ ποῦ ἡ αἶρα τὰ φιλοῦσε,
Ἀπλώνονταν γιά νὰ λουστοῦν στὸ κύμα τ' ἀφρισμένο,
Σάν νὰ μὴν εὔρισκαν ἀφρούς καί κύματα ἀκόμα,
Στὸ στήθος σου τὸ ἀπαλό τὸ μυριαγαπημένο,
Σάν νὰ μὴν εὔρισκαν δροσιά στὸ δροσερὸ σου στόμα...
Μὰ ἐκεῖ στὸν τόσον ἔρωτα, στήν τόση εὐτυχία
"Ἐνα σου δάκρυ ἐστάξαζε στὸ μέτωπό μου ἔπάνω.
Καί τόσο ἦτανε θαρῶ, ποῦ ἐύπνησα μέ μιά!...
Ὅα χύσης τέτοιο δάκρυο καί ὅταν θά πεθάνω;

II

"Ὅταν τὸ θράβυ ἐρχεσαι ἀργὰ στήν κἀμαρὰ σου,
Καί κάνεις στὸ εἰκόνημα ὑπρὸς τὴν προσεχὴ σου,
Καί μέ εὐλόγια κρατεῖς τὰ χέρια σταυρωμένα,
Γιά πές μου ἐθμιμήθηκες καμιά φορά κ' ἐμένα;
"Ἄλλὰ τί λέω! ποῦ πετὰς ἰδέα μου, φτωχῆ;
"Ὅταν μοῦ λέγῃς «σ' ἀγαπᾶ» δὲν εἶνε προσεχὴ;

III

Ἡ πασχαλιά ποῦ μιά φορά μέ τὰ γλωρὰ κλαδιά τῆς
Λίγη σκιά μᾶς γάριξε καί λίγη μυρωδιά τῆς
Ξανάνειωσε, ξανάθησε κι' ὅταν προχθὲς τὴν εἶδα
Μιά σκέφι μέ νανοῦρισε καί μιά κρυφὴ ἐλπίδα.
Μὲ εἶδε καί μέ γνώρισε, τὰ φύλλα τῆς κινούσε,
Καί..δὲν στὸ λέγω ψέμματα, ψυχὴ μου σ' ἐζήτοῦσε.

IV

Καί πάλι νά, ὁ Μάιος γιά νᾶθη ξεκινᾶ
Καί διασκελίζει θάλασσες καί πράσινα θουὰ.
Στολίζει μέ τριαντάφυλλα τὰ δλόξανα μαλλιά του,
Καί ρίχνει κρίνου μυρωδιές σ' ἀφράτα μάγουλά του,
Κρατεῖ ἀνθούς στὰ χέρια του κι' ἀνθούς παντοῦ σκορπίζει
Κι' ὅπου περάσει καί διαδῆ ἐκεῖ μοσχομυρίζει.
"Ἀχ! Μᾶν, ἂν σ' ἀγάπησα κι' ἂν σ' ἀγαπᾶ ἀκόμα,
Ρίξε δροσιά λούλουθα καί στόλισε τὸ χῶμα
Ποῦ θά διαδῆ ἡ ἀγάπη μου—δὲν θέλω ὅπου πατήση.
"Ἄλλο ἀπὸ ρόδα καί κυρτιές τὸ πόδι τῆς ν' ἀγγίση.

V

"Ἀγάπη... ἄχ! ὅποια καρδιά δὲν εἶνε ἀγίασμένη
Μὲ τέτοιο ἀίσθημα γλυκὸ, οὐράνιο, ἀθηρό,
Μοιάζει μέ θάρκα δύστηνη στὸ πέλαγος ριγμένη,
Ποῦ τὸ πανί τῆς δὲν φοῦσά ἀγέρι δροσερό.

VI

"Ἐν' ἄστρο χτὲς ἐπρόβαλε ψηλά στὸν οὐρανὸ
Καί σάν νὰ μέ κατάλαβε κ' ἐκεῖνο πῶς πονῶ,
Λυπήθηκε καί σκέπασε τὴ λάμψη του εὐθὺς...
Ἄστερι ἐσύ, ἀγάπη μου, δὲν θά μέ λυπηθῆς;

VII

Στὸν κῆπο μου ἐχτὲς ἀργὰ, μοναχὸς περπατοῦσα
Καί ἄθελα ἐστέναζα, γιὰτὶ θαθεῖα πονοῦσα.
Τὰ λουλουδάκια μοναχὰ μ' ἐβλέπαν στὸ σκοτάδι
Γιατ' ἔχουνε τὸ στεναγὸ γιά ἰμόνο μου σημάδι.
Τὴν ἄλλη αὐγὴ σηκώθηκα, στὸν κῆπο μου πηγαῖω
Κ' εἶδα ἕνα ρόδο ἔρημο ποῦ εἶχε τὸ καυμένο
Τὰ μυρισμένα φύλλα του πὲ δάκρυα λουμένα'
Τάχα νὰ ἦτανε δροσιά ἡ ἔκλαψε γιά μένα;

VIII

Καί μ' ἐρωτᾶ καμιά φορά: πῶς ἀγαπᾶ ἡ καρδιά;
Κι' ἐνῶ προσομέναι νὰ τῆς πῶ καί μέ κυττάει ἀκόμα,
Γλυκὸ ἀκούει κελαῖθιμα στοῦ δένδρου τὰ κλαδιά
Ποῦ δύο πουλάκια ἐρωτικά φιλοῦνται στόμα-στόμα.
Γυρίζει μέ χαμόγελο καί τὰ πουλιὰ κυττάει,
Κι' ἀκόμη δὲν κατάλαβε πῶς ἡ καρδιά ἀγαπάει!...